

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 13817/2022
30.11.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Драгане Маринковић, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Сениша Цветковић, адвокат из ..., против туженог ЈП „Водовод“ Врање, кога заступа пуномоћник Александар Стошић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1126/21 од 27.06.2022. године, у седници одржаној 30.11.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1126/21 од 27.06.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1126/21 од 27.06.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П 1029/19 од 15.03.2021. године, ставом првим изреке, остављено је на снази решење о издавању платног налога Основног суда у Врању Пл 394/19 од 06.06.2019. године за износ главног дуга на име накнаде за пружене адвокатске услуге по рачуну бр. ../2019 од 13.05.2019. године у износу од 6.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 21.05.2019. године до исплате и за трошкове издавања платног налога у износу од 7.900,00 динара, те је обавезан тужени да исплати тужиоцу наведене износе у року од осам дана по пријему отправака пресуде. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да накнади тужиоцу трошкове парничног поступка у износу од 42.400,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Вишег суда у Врању Гж 1126/21 од 27.06.2022. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу првом изреке тако што је укинута у целости решење о издавању платног налога Основног суда у Врању Пл 394/19 од 06.06.2019. године за износ главног дуга на име накнаде за пружене адвокатске услуге по рачуну бр. ../2019 од 13.05.2019. године у износу од 6.000,00 динара са законском затезном каматом од 21.05.2019. године до исплате и за трошкове издавања платног налога у износу од 7.900,00 динара и одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка из става другог изреке првостепене пресуде тако што је

обавезан тужилац да накнади туженом трошкове парничног поступка у износу од 47.450,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да накнади туженом трошкове другостепеног поступка у износу од 15.800,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Чланом 404. Закона о парничном поступку-ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (став 1.). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија (став 2.).

Ценећи испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије, Врховни касациони суд је имао у виду да из навода ревизије тужиоца не произлази да постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, односно правних питања у интересу равноправности грађана, а не постоји ни потреба новог тумачења права, као ни неуједначена судска пракса. Ревизијом се неосновано указује на другачије одлуке, јер постојање другачије одлуке не указује нужно и на другачији правни став, јер правилна примена права у споровима са захтевом као у конкретном случају зависи од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном случају, па овај суд налази да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП и у складу с тим одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази 3.000 евра, док према члану 479. став 6. ЗПП, против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 05.06.2019. године, ради дуга, а вредност предмета спора је 6.000,00 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање које не прелази динарску противвредност 3.000 евра, што значи да се ради о спору мале вредности у коме ревизија није дозвољена, то је и ревизија тужиоца недозвољена, применом одредбе члана 479. став 6. ЗПП. У том случају је без значаја то што је побијаном другостепеном пресудом преиначена првостепена пресуда и одлучено о тужбеном захтеву, јер се у тој врсти спора дозвољеност ревизије не цени према одредбама члана 403. став 2. тачке 2. и 3. ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**